Hassu heppu hullutteli

Kirjoittanut Raija Mäkelä-Eskola

Hymypoika, pikku Eppu,
vallan veitikka menijä,
keksipä taas uuden leikin.
Astui muksu äidin luokse,
katsoi häntä nappisilmin,
ilo huulilta hyrähti:
”Teethän mulle hienon viitan?
Minä ryhdyn Pätmänniksi.”

Emo ensin huokaeli,
varovasti vastusteli,
tomerasti toppuutteli.
Auttanut ei lirkuttelu,
puheesta ei tuo toennut,
annettava vain periksi.

Muori liinasen valitsi,
tuulen kestävän retongin,
senpä leikkeli paloiksi,
joista vaatteen näin kyhäsi,
taikasilkin hartioille.

Oli talvi, nuoskapäivä.
Vintiö viiletti pihalla,
kartanolla kapsahteli,
ylvästeli ylpeänä.
Kangas hulmaht i kivasti
kiven päältä kiepsahtaissa,
liepeet liipotti perässä
pulkan vauhdin kiihtyessä.
Kyllä nauratti mamia
katsellessa kultaistansa.

”Voi!” hän säikähtäin havahtui,
”minne veijari vilahti,
eksynyt on silmistäni?”

Seisoi hurjimus katolla,
navetan nurkalla nalikka,
räystään reunalla räpytti
käsiänsä pullukoita.
Siitä lentohon lehahti,
heittäytyi alas, mokoma,
vaippa villisti vipatti.

Maammo horjuili polulla,

liukasteli näin hädässä,
sydän rinnassa räpätti,
polvet vellinä vapisi.
Löysi velmun vallattoman,
joka hangessa törötti,
jalat nietoksen sisällä,
tallukat tosi syvällä,
kädet ja pää vain näkyivät.

Tuosta kaivoi ja lapioi,
nosti pinnalle penikan,
- kinokseen jäi kiinni saapas.
Kotiin kantoi liehuhelman,
riisui pienen paitaressun,
suukotteli ja halasi,
salaa kyyneltä tirutti.
Tämä innolla selitti:
”Näitkö, kuinka kantoi siivet?
Ensi kerran testaan kuusen,
liitääkö latvasta paremmin!”